

Arrest

nr. 78 016 van 26 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 november 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VERCRAEYE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 14 juni 2011 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende.

1.2. Op 28 november 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 12 december 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, de op 14.06.2011 werd ingediend door: Naam: [T., J. J.], [...]

om de volgende reden geweigerd:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 14.06.2011 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende (art. 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980). Ter staving van haar aanvraag legt betrokkene volgende documenten voor: inschrijvingsbewijs bij de VDAB, bewijzen van sollicitaties en vacatures.

Uit de stavingsstukken moet worden besloten dat zij de inschrijving niet kan genieten als werknemer (art.50, §2, 1° van het KB van 08.10.1981) bij gebrek aan tewerkstelling. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene heden tewerkgesteld is, derhalve kan het verblijfsrecht als werknemer niet erkend worden.

Betrokkene kan evenmin de inschrijving genieten als werkzoekende (art.50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981). Betrokkene bewijst dat zij is ingeschreven bij de VDAB, gesolliciteerd heeft en vacatures heeft bekeken. Zij kan aan de hand van deze documenten echter niet overtuigen een reële kans op tewerkstelling te maken. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene beschikt over een positief antwoord op een sollicitatie of een concreet voorstel van een werkgever om in de nabije toekomst in dienst te kunnen treden. Betrokkene solliciteerde nochtans in een sector die met een ernstig gebrek aan werkkrachten kam[p]t nl. de horeca. Indien betrokkene de juiste kwalificaties zou hebben om aan de slag te kunnen in de desbetreffende sector, is het niet onredelijk te stellen dat ze intussen resultaat zou moeten hebben geboekt of positieve reacties zou moeten hebben gekregen om in de zeer nabije toekomst aan de slag te kunnen. Gezien daar niets van terug te vinden is in het administratief dossier, kan niet gesteld worden dat betrokkene afdoende heeft bewezen een reële kans te maken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van het beginsel van het vrije verkeer van werknemers vervat in artikel 45 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) “en de daarmee samenhangende verordeningen (EEG) nr. 1612/68, Richtlijn 2004/38/EG evenals Richtlijn 2005/36/EG” en van artikel 50, § 2, 3° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981).

Zij licht haar standpunt als volgt toe:

“Als werkzoekende EU burger geniet verzoekster het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen om in te gaan op een feitelijk aanbod tot tewerkstelling.

Als de EU-wetgeving echter alleen van toepassing was op wie voor zijn vertrek naar een andere lidstaat al een arbeidsaanbod had gekregen, zou het fundamentele beginsel in vraag worden gesteld.

Het Hof van Justitie heeft bijgevolg de idee dat artikel 45 VWEU alleen voor EU-burgers in actieve dienst zou gelden, uitdrukkelijk verworpen en de werkingssfeer van het artikel onder bepaalde voorwaarden uitgebreid tot werkzoekenden (de betrokkenen moeten aantonen dat ze nog steeds werk zoeken en een reële kans hebben werk te vinden).

Het vrije verkeer van werknemers, als bedoeld in artikel 48 EEG-Verdrag, impliceert dat de onderdanen van de Lid-Staten het recht hebben om zich binnen het grondgebied van de andere Lid-Staten vrij te verplaatsen en daar te verblijven ten einde er werk te zoeken.

De duur van het verblijf van een werkzoekende kan worden beperkt, maar om het nuttig effect van artikel 48 te waarborgen moet de belanghebbende een redelijke termijn worden gegund om zich op het grondgebied van de Lid-Staat waarheen hij zich heeft begeven, op de hoogte te stellen van de werkaanbiedingen die bij zijn beroepskwalificatie passen, en om in voorkomend geval het nodige te doen om te worden aangeworven.

Waar het gemeenschapsrecht de duur van deze termijn niet regelt, staat het niet in de weg aan een wettelijke regeling van een Lid-Staat die bepaalt dat een onderdaan van een andere Lid-Staat, die in eerstgenoemde staat werk is komen zoeken, gedwongen kan worden - behoudens de mogelijkheid van beroep - die staat weer te verlaten indien hij er na zes maanden geen werk heeft gevonden, tenzij de belanghebbende aantoont dat hij nog steeds werk zoekt en een reële kans heeft het te vinden.

(ARREST VAN HET HOF VAN JUSTITIE 26 FEBRUARI 1991. - THE QUEEN TEGEN IMMIGRATION APPEAL TRIBUNAL, ZAAK C-292/89.)

In het bovenvermelde voorbeeld sprak het Hof van Justitie zich uit over een zaak waar de werkzoekende 6 maanden kreeg om werk te zoeken.

Volgens het Hof lijkt een termijn van zes maanden zoals die welke in de in het hoofdgeding bedoelde nationale wettelijke regeling is vastgesteld, in beginsel niet ontoereikend.

In casu kreeg verzoekster maar hooguit 3 maanden tijd !!!! om werk te zoeken, om zich op de hoogte te stellen van de werkaanbiedingen die bij haar beroepskwalificatie passen en om in voorkomend geval het nodige te doen om te worden aangeworven.

De dienst vreemdelingenzaken stelt vast dat verzoekster is ingeschreven bij de VDAB, gesolliciteerd heeft en vacatures heeft bekeken[...].

Er kon echter niet worden vastgesteld dat zij ook een antwoord heeft gekregen op haar sollicitaties.

Verzoekster verwijst ter staving van haar actief zoekgedrag naar de volgende [...] stukken:

- 1) Inschrijving[s]bewijs VDAB dd. 18.08.2011 (stuk 6)*
- 2) Vacatures VDAB hulpkelner en schoonmakers (stuk 7)*
- 3) Sollicitatiebrief (stuk 9)*
- 4) CV (stuk 8)*
- 5) Sollicitatie bij Startpeople (stuk 11)*
- 6) Trajectovereenkomst SBS SKILL Builders (stuk 14)*

Verzoekster heeft wel antwoord gekregen van mogelijke werkgevers

- 1) Antwoord van LIDL Belgium (stuk 10)*
- 2) Sollicitatiebevestiging dd. 12.12.2011 bij HEMA (stuk 12)*

Verzoekster doet ook het nodige om haar kansen op de arbeidsmarkt te verhogen

3) Bevestiging dat verzoekster sollicitatietrainingen volgt via SBS BVBA (stuk 14 en 15)

Verwerende partij stelt zonder meer vast dat ondanks bovenvermelde gegevens verzoekster geen reële kans maakt om werk te vinden.

Verzoekster wenst wel zo snel mogelijk tewerkgesteld te worden en doet haar best;

Zij is onlangs gestart met sollicitatietrainingen bij SBS BVBA en heeft gereageerd op tal van vacatures. (stuk 14 en 15) o.a. voor een functie als schoonmaakster, barpersoneel, verkoopsmedewerker en huishoudhulp.

Anderzijds heeft verzoekster reeds in Nederland gewerkt als verkoopster bij H&M (NL), als medewerkster bij Koffiehuisje, en als schoonmaakster en barmedewerkster bij RVT SINT JACOB.

Zij heeft in Nederland tussen 2003 en 2006 haar vaardigheden aangescherpt door middel van opleidingen en stages bij VONK en ZIGZAG (instellingen in Nederland die zich bezighouden met werkbegeleiding) doch zonder dat zij daar een diploma voor heeft.

Dat is ook de reden waarom verzoekster waarschijnlijk niet zo snel werk kan vinden.

Verzoekster kan namelijk geen diploma voorleggen, doch beschikt wel over werkervaring!

Verzoekster gelooft dat zij met behulp van haar begeleidster bij SBS SKILL BUILDERS en op basis van haar werkervaring en motivatie binnen een redelijke termijn aan een job zal geraken.

Verwerende partij meent na 4 maanden al voldoende zekerheid te hebben [...].

Nieuw werk vinden is geen gemakkelijke opdracht voor verzoekster vermits de arbeidsmarkt op dit moment niet erg gunstig is. In die zin is het niet evident om onmiddellijk een voltijdse tewerkstelling te vinden.

Ondanks de beperkingen van de arbeidsmarkt blijft verzoekster niet op haar lauweren rusten, doch doet alle inspanningen om haar competenties te versterken om een aantrekkelijke en kwalitatieve werknemer te worden. Ze wil sterker klaarstaan als er een tewerkstellingsmogelijkheid is.

Verzoekster mag niet worden afgerekend na afloop van slechts 4 maanden.

Deze termijn in de huidige omstandigheden en rekening houdend met de competenties van verzoekster te kort, doch zij bewijst op afdoende wijze dat zij nog steeds werk zoekt en een reële kans heeft werk te vinden.

Om die reden mag niet worden geweigerd verzoekster in te schrijven als werkzoekende en mag zij niet worden gedwongen het grondgebied te verlaten."

4.1.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoekster zich beroept op een schending van de verordening 1612/68 en de richtlijnen 2005/36 en 2004/38 van de Europese Gemeenschap.

De verwerende partij acht dit middel niet ontvankelijk.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verwerende partij niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van "verordening 1612/68 en de richtlijnen 2005/36 en 2004/38 van de Europese Gemeenschap".

Een dergelijke algemene verwijzing, zonder dat één of meer bepalingen binnen de bedoelde verordening of richtlijnen als geschonden worden aangeduid, maakt volgens de verwerende partij niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel(s) uit die is vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in art. 39/78 io. 39/69 §1, 4° van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (cf. naar analogie de rechtspraak van de Raad van State i.v.m. het begrip 'middelen' in de zin van art. 2, § 1, 3° van het besluit van de Regent dd. 23.8.1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State; zie ook bv. R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E, 1993, z.p.).

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat het enig middel van verzoekster in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Bovendien merkt de verwerende partij op dat de Richtlijn 2004/38 werd geïntegreerd in de [...] Vreemdelingenwet d.m.v. de Wet van 25.4.2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2 van de Wet van 25.4.2007 bepaalt het volgende:

“Deze wet integreert onder meer de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2003/109 EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen en van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, en artikel 11, § 2, d), van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Ook in het K.B. van 7.5.2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, staat vermeld in artikel 1 :

“Dit besluit integreert de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Dienaangaande verwijst de verwerende partij nog naar een arrest dd. 20.2.2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolr. 23.332) :

“Waar verzoekster de schending aanvoert van de Richtlijn 2004/38 volstaat het te stellen dat deze richtlijn is omgezet in het nationaal recht (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2006-200 nr. 2845/001). Verzoekster toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijnen kan beroepen.”

Aangezien de Richtlijn 2005/36 door de wet van 21.11.2008 tot omzetting van de Richtlijnen 2005/36/EG en 2006/100/EG eveneens in de Belgische rechtsorde werd geïntegreerd, laat de verwerende partij gelden dat verzoekster zich evenmin op ontvankelijke wijze kan beroepen op de directe werking van de Richtlijn 2004/83/EG.

In zoverre verzoekster zich beroept op het vrij verkeer van werknemers, zoals vervat in artikel 45 van het EU-verdrag, laat de verwerende partij gelden dat verzoeksters beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

[...]

De verwerende partij laat gelden dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van oordeel zou zijn geweest dat voormelde verdragsbepaling uitsluitend op EU-burgers in actieve dienst van toepassing zou zijn. In zoverre verzoekster aldus middelen ontwikkelt met betrekking tot dit argument, laat de verwerende partij gelden dat verzoeksters beschouwingen niet dienstig zijn.

Verzoekster voert een arrest aan van het Hof van Justitie dd. 26.02.1991, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat een lidstaat een onderdaan van een andere lidstaat kan dwingen het grondgebied te verlaten, indien na zes maanden geen werk is gevonden, tenzij de belanghebbende aantoont dat hij nog steeds werk zoekt en een reële kans heeft het te vinden.

De verwerende partij merkt op dat verzoekster verkeerde conclusies trekt uit het voormelde arrest. In casu werd een termijn van zes maanden in beginsel duidelijk wel voldoende geacht door het Hof van Justitie. Dit wordt overigens bevestigd door onderstaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In het arrest Antonissen (HvJ 26 februari 1991, Antonissen, C-292/89, Jur., 1991, 1-745) waarnaar verzoeker verwijst, antwoordde het Hof van Justitie op prejudiciële vragen die betrekking hebben op de gemeenschapsrechtelijke bepalingen inzake het vrije verkeer van werknemers. De vragen hadden meer bepaald betrekking op de omvang van het verblijfsrecht van onderdanen van de lidstaten die in een andere lidstaat werk zoeken. In dit arrest wijst het Hof van Justitie erop dat het vrij verkeer van werknemers immers tot de grondslagen van de Gemeenschap behoort, en derhalve moeten de bepalingen waarin deze fundamentele vrijheid verankerd ligt ruim worden uitgelegd. Het Hof vervolgt dat een enge uitlegging van deze bepalingen ten koste gaat van de reële kansen van een werkzoekende EG-onderdaan om in een andere lidstaat werk te vinden, en deze bepaling daardoor zinledig maakt. Het Hof oordeelde dat de bepalingen van het gemeenschapsrecht inzake het vrij verkeer van werknemers, niet in de weg staan aan een wettelijke regeling van een lidstaat, die bepaalt dat een onderdaan van een andere lidstaat die in eerstgenoemde staat werk is komen zoeken, gedwongen kan worden, met de mogelijkheid van beroep, die staat weer te verlaten indien hij er na zes maanden geen werk heeft gevonden. (R.v.V. nr. 65 935 dd. 31.08.2011)

In zoverre verzoekster voorhoudt dat zij hooguit drie maanden tijd heeft gekregen om werk te zoeken, laat de verwerende partij gelden dat verzoekster niet ernstig is. Gelet op het feit dat verzoekster haar aanvraag reeds indiende op 14.06.2011 en de bestreden beslissing door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid slechts werd genomen op 28.11.2011, kan verzoekster niet dienstig betwisten dat zij ruim meer dan vijf maanden tijd heeft gekregen om werk te vinden.

Verzoekster houdt volstrekt onterecht voor dat zij reeds na vier maanden zou afgerekend zijn door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt geenszins dat verzoekster aannemelijk kan maken dat zij een reële kans op tewerkstelling heeft, derhalve heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid – conform hoger vermelde rechtspraak van het Hof van Justitie – terecht geoordeeld dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekster diende te worden geweigerd.

Terwijl verzoekster middels haar uiteenzetting een feitelijke herbeoordeling beoogt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat de Raad de door verzoekster gevraagde beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de federale Minister van Binnenlandse Zaken in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt verricht kan de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

In zoverre verzoekster in haar verzoekschrift stukken aanbrengt die dateren van na de bestreden beslissing, laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid uiteraard geen rekening heeft kunnen houden met deze elementen.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV. nr. 509, 29 juni 2007)

In verzoeksters middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden diende geweigerd te worden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.”

4.1.3. Verzoekster verwijst naar artikel 45 van het VWEU, dat luidt als volgt:

“1. Het verkeer van werknemers binnen de Unie is vrij.

2. Dit houdt de afschaffing in van elke discriminatie op grond van de nationaliteit tussen de werknemers der lidstaten, wat betreft de werkgelegenheid, de beloning en de overige arbeidsvoorwaarden.

3. Het houdt behoudens de uit hoofde van openbare orde, openbare veiligheid en volksgezondheid gerechtvaardigde beperkingen het recht in om,

a) in te gaan op een feitelijk aanbod tot tewerkstelling;

b) zich te dien einde vrij te verplaatsen binnen het grondgebied der lidstaten;

c) in een der lidstaten te verblijven teneinde daar een beroep uit te oefenen overeenkomstig de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen welke voor de tewerkstelling van nationale werknemers gelden;

d) op het grondgebied van een lidstaat verblijf te houden, na er een betrekking te hebben vervuld, overeenkomstig de voorwaarden die zullen worden opgenomen in door de Commissie vast te stellen verordeningen.

4. De bepalingen van dit artikel zijn niet van toepassing op de betrekkingen in overheidsdienst.”

Zij geeft hierbij correct aan dat het in deze bepaling vervatte vrije verkeer van werknemers tevens impliceert dat de onderdanen van de lidstaten het recht hebben om zich binnen het grondgebied van de andere lidstaten vrij te verplaatsen en daar te verblijven teneinde er werk te zoeken (HvJ C-292/89, *Antonissen*, 26 februari 1991; HvJ C-344/95, *Commissie v. België*, 20 februari 1997).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie wees er, specifiek wat werkzoekenden betreft, ook op dat het nuttig effect van het recht op vrij verkeer van werknemers gewaarborgd is zolang het gemeenschapsrecht of, bij gebreke daarvan, de wettelijke regeling in de betrokken lidstaat, de belanghebbenden een redelijke termijn laat om zich op het grondgebied van die lidstaat op de hoogte te stellen van de werkaanbiedingen die bij hun beroepskwalificatie passen, en om in voorkomend geval het nodige te doen om te worden aangeworven (HvJ C-292/89, *Antonissen*, 26 februari 1991; HvJ C-344/95, *Commissie v. België*, 20 februari 1997). In de zaak *Antonissen* stelde het Hof vast dat er geen communautaire bepaling is die een termijn stelt voor het verblijf van EG-onderdanen die in een andere lidstaat werk zoeken. Het Hof stelde vervolgens vast dat een termijn van zes maanden zoals die was vastgesteld in de betreffende nationale wettelijke regeling in beginsel niet ontoereikend lijkt om de burger van de Unie in staat te stellen zich in de ontvangende lidstaat op de hoogte te stellen van de werkaanbiedingen die bij zijn beroepskwalificaties passen, en in voorkomend geval het nodige te doen om te worden aangeworven en een dergelijke termijn geen belemmering vormt voor het nuttig effect van het beginsel van het vrije verkeer.

Er dient bijgevolg te worden aangenomen dat het vrij verkeer van werknemers zich uitstrekt tot werkzoekenden afkomstig uit een andere lidstaat, maar enkel zolang zij kunnen worden beschouwd als potentiële deelnemers aan de arbeidsmarkt (K. LENAERTS, P. VAN NUFFEL en R. BRAY (ed.), *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet & Maxwell, 2005, p. 175, nr. 5-122). Met

andere woorden zolang, zoals verzoekster ook aangeeft, blijkt dat zij nog steeds werk zoeken en een reële kans op tewerkstelling maken.

In dezelfde lijn voorziet artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), wat werkzoekenden betreft, dan ook in twee cumulatieve voorwaarden. De vreemdeling die meent als werkzoekende een recht uit voormelde wetsbepaling te kunnen putten moet zowel aantonen dat hij *“werk zoekt”* als dat hij een *“reële kans maakt om te worden aangesteld”*.

Verzoekster, die niet betwist dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen werknemer was, houdt voor dat verweerder ten onrechte oordeelde dat zij niet langer als werkzoekende kan worden beschouwd en genieten van het vrije verkeer van werknemers. Zij verwijst naar bovenvermeld arrest Antonissen van het Hof van Justitie en stelt dat het Hof oordeelde dat een termijn van zes maanden om werk te zoeken *“in beginsel niet ontoereikend”* is. Zij wijst erop dat zij hooguit drie maanden de tijd kreeg om werk te zoeken, om zich op de hoogte te stellen van de werkaanbiedingen die bij haar beroepskwalificatie passen en om in voorkomend geval het nodige te doen om te worden aangeworven. Verder stelt zij dat zij actief naar werk zoekt, dat zij inspanningen levert om haar kansen op de arbeidsmarkt te verhogen en wel degelijk een reële kans op tewerkstelling heeft.

De Raad stelt vast dat de Belgische nationale regelgeving – zoals die is terug te vinden in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 50 en 51 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 – niet voorziet in een termijn waarbinnen de werkzoekende burger van de Unie werk moet gevonden hebben. Er wordt, zoals reeds gesteld, aangegeven dat een burger van de Unie als werkzoekende wordt beschouwd *“zolang”* hij werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld. Er blijkt derhalve niet dat de nationale regelgeving niet in overeenstemming zou zijn met de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie kan voorts geen minimumtermijn worden afgeleid waarbinnen het recht op verblijf als werkzoekende is gegarandeerd. De Raad wijst er verder op dat de termijn van drie maanden vanaf de aanvraag voorzien in artikel 50, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 waarbinnen de burger van de Unie enerzijds een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven en anderzijds het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld, dient voor te leggen geen termijn betreft waarbinnen de burger van de Unie werk moet gevonden hebben. De tijdens deze termijn voor te leggen stukken hebben slechts tot doel het bestuur in staat te stellen na te gaan of de burger van de Unie voldoet aan de voorwaarde om als werkzoekende te worden beschouwd. Zoals aangegeven in artikel 50, § 2, 3° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 wordt er hierbij, wat betreft de vraag of de aanvrager een reële kans op tewerkstelling heeft, rekening gehouden met *“de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid”*. Deze regelgeving verhindert de aanvrager ook niet om, tot op het ogenblik dat een definitieve beslissing wordt genomen – in casu vijf maanden na de aanvraag –, ook na de termijn van drie maanden vanaf de aanvraag bijkomende stukken over te maken aan het bestuur.

Verzoekster verzocht op 14 juni 2011 om in het bezit te worden gesteld van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende. Zij maakte, ter ondersteuning van haar aanvraag, op 19 augustus 2011 volgende documenten over:

- een bewijs van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB op 4 augustus 2011;
- sollicitatiebewijzen bij H&M, Lloyd Loom en Kruidvat;
- vacatures van kelner, kamermeisje/jongen, schoonma(a)k(st)er, zaal- en barvrouw/man.

Verzoekster legde aldus bewijzen voor dat zij op zoek is gegaan naar geschikte vacatures en dat zij, door middel van sollicitaties, inspanningen heeft gedaan om te worden aangeworven. Verweerder betwist in de bestreden beslissing niet dat verzoekster werk zoekt, doch oordeelde dat uit de door haar voorgelegde stukken niet blijkt dat zij een reële kans op tewerkstelling maakt.

De Raad stelt vast dat verweerder op basis van de door verzoekster voorafgaand aan de bestreden beslissing voorgelegde stukken in redelijkheid kon besluiten dat niet blijkt dat zij een reële kans op tewerkstelling heeft. Het is immers geenszins kennelijk onredelijk om te oordelen dat uit het loutere gegeven dat een onderdaan van de Unie op zoek is gegaan naar passende vacatures en ook effectief solliciteerde naar een aantal arbeidsbetrekkingen nog niet blijkt dat deze een reële kans op tewerkstelling maakt en dat daarnaast van een burger van de Unie die over de vereiste kwalificaties beschikt

kan worden verwacht dat deze binnen de vijf maanden vanaf de aanvraag werk vindt indien hij werk zoekt in een sector die te kampen heeft met een ernstig tekort aan werkrachten. Verzoekster legde voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing ook geen enkel stuk voor aangaande de door haar eventueel behaalde diploma's, in het verleden opgedane ervaring in de sector(en) waarin zij thans werkt zoekt of gevolgd of voorziene beroepsopleidingen.

In zoverre verzoekster bij haar verzoekschrift een inschrijvingsbewijs van de VDAB van 18 augustus 2011, nieuwe vacatures en sollicitaties, een CV, een negatief antwoord op een sollicitatie, een sollicitatiebevestiging en stukken waaruit blijkt dat zij een trajectovereenkomst met SBS SKILL Builders heeft ondertekend – die voorziet in sollicitatietrainingen – voorlegt en verwijst naar opgedane werkervaring en opleidingen en stages gevolgd in Nederland, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekster naliet deze stukken of gegevens over te maken of mee te delen aan het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing en dat het bestuur er dan ook geen rekening mee kon houden. De Raad wijst er in dit verband op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens en stukken waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken (RvS 23 september 2002, nr. 110.548).

Door verder aan te geven dat zij waarschijnlijk moeilijk werk vindt omdat zij geen diploma heeft en de arbeidsmarkt op dit ogenblik niet gunstig is, toont verzoekster evenmin aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of onwettige wijze heeft geoordeeld dat niet blijkt dat zij een reële kans op tewerkstelling heeft.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat verweerder artikel 45 van het VWEU of artikel 50, § 2, 3° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 heeft geschonden.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster nog verwijst naar de “*verordeningen (EEG) nr. 1612/68, Richtlijn 2004/38/EG evenals Richtlijn 2005/36/EG*” doch nalaat de concrete bepalingen te duiden vervat in deze regelgeving die door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden en nalaat uiteen te zetten op welke wijze deze zouden zijn geschonden. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, dan ook onontvankelijk.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. Verzoekster voert in tweede middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, van de rechten van verdediging, van ‘*de beginselen van behoorlijk bestuur*’ en van de artikelen 6, 8, 12 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verduidelijkt haar standpunt als volgt:

“A) Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Aangezien verzoekster bewijst dat zij heeft gesolliciteerd en initiatieven heeft genomen om haar positie op de arbeidsmarkt te verbeteren.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980.

Dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze uitlegt waarom verzoekster geen reële kans maakt om werk te vinden.

Het bevel wordt gegeven terwijl verzoekster nog wacht op reacties van potentiële werkgevers.

Dat deze beslissing dan ook niet afdoende gemotiveerd blijkt te zijn.

Dat tevens de materiële motiveringsplicht schromelijk met de voeten werd getreden.

Het feit dat zij nog geen reactie heeft gekregen op een sollicitatie of nog geen redelijk voorstel heeft gekregen van een werkgever, is geen voldoende reden om haar kansen laag in te schatten.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet werd gemotiveerd omdat zij niet de daadwerkelijk feiten vermeldt die ertoe hebben aangezet tot het nemen van de bestreden beslissing en dewelke aan de grondslag lagen voor het nemen van de beslissing.

De motivering van de bestreden beslissing is in werkelijkheid niets anders dan slechts een stijl- en standaardformule dewelke op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering van de bestreden beslissing.

B) Er wordt door de bestreden beslissing ook een inbreuk gepleegd op de rechten van verdediging, artikel 6 EVRM, de beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 8, 12 en 13 EVRM.

Dat het kennelijk onredelijk is, en tevens onzorgvuldig is, om verzoekster het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, wanneer zij volop op zoek is naar werk en haar vaardigheden tracht te verbeteren.

Dat verzoekster niet zomaar haar kansen afwacht, maar redelijke initiatieven neemt.

Dat het dan ook vaststaat dat het bestuur alles behalve zorgvuldig handelt, en de beginselen van behoorlijk bestuur manifest schendt, door verzoekster het bevel te geven het land te verlaten.

Dat het onzorgvuldig gedrag te meer ook blijkt uit het feit dat verzoeker het bevel heeft gekregen het land te verlaten, niettegenstaande de onwettigheid ervan, en dit terwijl verzoekster reeds ver gevorderd is in haar zoektocht naar werk, een appartement heeft gehuurd en ingeschreven is vo[o]r verschillende opleidingen (nl. sollicitatietrainingen).

Verzoekster hoopt binnen een redelijke termijn werk te vinden.

Van de bestuurlijke overheid mag worden verwacht dat zij, rekening houdend met de praktische problemen, het economisch klimaat en de afkomst van verzoekster, voldoende tijd en kansen geeft om een betrekking te vinden.

Doordat de staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid onzorgvuldig handelt, staat de onwettigheid van de bestreden beslissing ook vast.

Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig duidelijk dat [verwerende partij] de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelwijze getuigt van onzorgvuldig bestuur."

4.2.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen als volgt:

"De verwerende partij stelt vooreerst vast verzoekster in haar tweede middel ook de schending aanvoert van de rechten van verdediging en de artikelen 6, 8, 12 en 13 EVRM. De verwerende partij laat evenwel gelden dat verzoekster nalaat om in te gaan op deze vermeend geschonden geachte rechtsregels.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van die laatste rechtsregels naar het oordeel van laatstgenoemde eveneens om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Ten overvloede verwijst de verwerende partij naar de repliek op verzoeksters derde en vierde middel, waar de vermeende schendingen van voormelde verdragsbepalingen omstandig wordt weerlegd.

Betreffende de vermeende schending van artikel 3 van de wet dd. 29.7.1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, bepalingen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel

inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.vSt. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- verzoekster tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,*
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R.v.St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- wanneer verzoekster in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.*

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

[...]

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid terecht heeft beslist dat aan verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden diende geweigerd te worden, met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster houdt voor dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de bestreden beslissing niet had mogen nemen, terwijl verzoekster nog wacht op reacties van potentiële werkgevers. Verzoekster meent dat het feit dat zij nog geen reactie heeft gekregen op een sollicitatie of nog geen redelijk voorstel heeft gekregen van een werkgever, geen voldoende reden is om haar kansen op tewerkstelling laag in te schatten.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekster een aanvraag van een verklaring van inschrijving heeft gedaan op grond van artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet, als werknemer/werkzoekende.

Artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij: 1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

Verzoekster kan niet betwisten dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid terecht heeft geoordeeld dat verzoekster geen reële kans op tewerkstelling heeft aangetoond. De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde terecht oordeelde dat het niet onredelijk is te stellen dat verzoekster na verscheidene maanden resultaat zou moeten hebben geboekt of minstens positieve reacties zou moeten hebben ontvangen, om in de nabije toekomst aan de slag te gaan.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekster zich niet dienstig kan verschuilen achter het economisch klimaat, vermits de gemachtigde na zorgvuldig onderzoek vaststelde dat verzoekster solliciteerde in een sector die met een ernstig gebrek aan werkkrachten kampt, met name de horeca-sector. Gelet op dit element is het geenszins onredelijk van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om te oordelen dat verzoekster niet aan de voorwaarde van artikel 40, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet voldoet.

Verzoekster is niet ernstig waar zij meent dat de bestuurlijke overheid haar onvoldoende tijd en kansen heeft gegeven om een betrekking te vinden.

Aangezien uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster een begin van bewijs kan leveren dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling, weigerde de gemachtigde van de federale Staatssecretaris

voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekster.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

4.2.3.1. Allereerst stelt de Raad vast dat, zoals verweerder terecht opmerkt, het middel geen enkele uiteenzetting bevat van de wijze waarop de bestreden beslissing de door verzoekster ingeroepen rechten van verdediging en de artikelen 6, 8, 12 en 13 van het EVRM schendt. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg niet ontvankelijk.

4.2.3.2. De Raad wijst er verder op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan deze beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet en de artikelen 50, § 2, 1° en 3° en 51, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 vastgesteld dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden als werknemer of werkzoekende en haar bijgevolg het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Er wordt aangegeven dat verzoekster geen bewijs van tewerkstelling heeft voorgelegd en evenmin heeft aangetoond dat zij een reële kans maakt om te worden aangesteld. Wat dit laatste betreft, wordt duidelijk gesteld dat zij reeds werk in de horeca had dienen te hebben gevonden indien zij beschikte over de hiertoe vereiste kwalificaties, nu deze sector kampt met een ernstig tekort aan werkrachten. Deze motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig. De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat de bestreden beslissing niet anders is dan een ‘stijl- en standaardformule’. Daarenboven moet worden gesteld dat zelfs indien een beslissing bovendien gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog betekent niet dat deze beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.2.3.3. In de mate dat verzoekster tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel, waar reeds werd vastgesteld dat verweerder in redelijkheid kon oordelen dat uit de door verzoekster voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing voorgelegde stukken niet blijkt dat zij een reële kans op tewerkstelling maakt en zij bijgevolg niet heeft aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden als werkzoekende.

4.2.3.4. Verzoekster kan daarnaast niet worden gevolgd waar zij betoogt dat de zorgvuldigheidsplicht miskend werd. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt namelijk dat verweerder rekening gehouden heeft met alle door verzoekster aangebrachte documenten en deze zorgvuldig heeft onderzocht. Tevens dient te worden benadrukt dat het aan de vreemdeling die voorhoudt over een verblijfsrecht te beschikken toekomt om hiervan het bewijs te leveren en dat het bestuur niet in de plaats van de betrokken vreemdeling overtuigingsstukken moet verzamelen. Uit het gegeven dat verzoekster

zelf in gebreke bleef om de noodzakelijke overtuigingsstukken bij haar verblijfsaanvraag te voegen kan afgeleid worden dat zij zelf nalatig was of zich onvoldoende informeerde, doch blijkt geenszins dat verweerder niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen of de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

4.2.3.5. De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur miskend werd.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van de rechten van verdediging en van artikel 6 van het EVRM.

Zij stelt het volgende:

“Dat de rechten van verdediging van verzoekster door de bestreden beslissing worden geschonden. Dat een schending van artikel 6 EVRM ook vaststaat.

Dat artikel 6 EVRM moet nageleefd worden.

Aangezien het verlaten van het grondgebied, hangende haar zoektocht naar werk, voor verzoekster een onmogelijk te herstellen ernstig nadeel zal meebrengen.

Dat dergelijke procedure een dermate persoonsgebonden aangelegenheid betreft dient verzoekster persoonlijk aanwezig te zijn op het Belgische grondgebied.

Dat door het terugsturen van verzoekster de rechten van verdediging van verzoekster volledig worden geschonden. Aan verzoekster zou hierdoor het fundamenteel grondrecht tot de toegang tot de rechter volledig worden ontnomen. Dat een schending van de rechten van verdediging, en van artikel 6 E.V.R.M. dan ook als een paal boven water vaststaat. [...]”

4.3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Vooreerst laat de verwerende partij gelden dat de betrokken aangelegenheid niet binnen het toepassingsgebied van art. 6 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden valt, aangezien voormeld artikel 6 slechts toepassing vindt bij het vaststellen van de burgerlijke rechten en verplichtingen van eenieder, of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgning.

De politieke rechten die een individu geniet in zijn hoedanigheid van burger en waartoe onder meer het recht op verblijf en vestiging van vreemdelingen, met de daarmee verbonden rechten en verplichtingen behoort — rechten en verplichtingen waarop deze zaak betrekking heeft — vallen niet onder de toepassing van het bepaalde artikel 6 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

“Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; R.v.St., nr. 92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.”

(R.v.V. nr. 71.401 dd. 06.12.2011)

Terwijl verzoekster zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

“Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve

beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

In zoverre verzoekster voorhoudt dat de bestreden beslissing haar het fundamenteel grondrecht van toegang tot een rechter onttrekt, laat de verwerende partij gelden dat voorliggend annulatieberoep het tegendeel bewijst. Verzoeksters beschouwingen zijn niet ernstig.”

4.3.3. De Raad stelt vast dat verweerder correct opmerkt dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op de rechten van verdediging en op artikel 6 van het EVRM.

De rechten van verdediging zijn in administratiefrechtelijke zaken immers enkel van toepassing op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957) en beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (RvS 16 januari 2001, nr. 92.285).

Verzoekster kan daarnaast ook niet voorhouden dat de (uitvoering van de) bestreden beslissing tot gevolg heeft dat haar fundamenteel grondrecht op toegang tot de rechter haar volledig wordt ontnomen. Verzoekster had immers het recht om, gelet op artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet, een beroep tot nietigverklaring in te stellen tegen de bestreden beslissing, hetgeen zij ook heeft gedaan, en in toepassing van artikel 39/79, § 1, tweede lid, 7° van de Vreemdelingenwet is dit beroep daarenboven van rechtswege schorsend.

Het derde middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

4.4.1. Verzoekster voert in een vierde middel de schending aan van de artikelen 8 en 13 van het EVRM.

Zij licht het middel als volgt toe:

“Door het bevel het grondgebied te verlaten wordt het mensenrecht op de eerbiediging van het privéleven geschonden (artikel 8 EVRM). Ook wordt het artikel 13 EVRM (recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel) geschonden.

Artikel 8. Recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dii recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat de beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoekster van aard is om [haar] privéleven zeer ernstig aan te tasten.

Verzoekster kan zich ook beroepen op een verdedigbare klacht in de zin van artikel 13 EVRM, afgeleid uit een duidelijke schending van het recht op privé- en gezinsleven.

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens duidelijk bepaald heeft dat elk persoon recht moet hebben op een effectief beroep tegen een beslissing die een van de door het EVRM gewaarborgde rechten zou schenden, op voorwaarde dat zijn rechtsmiddel “verdedigbare grieven” bevat die op het Verdrag stoelen (EHRM 05.02.2002, nr. 51564/99, Conka t. België).

Uit het voorgaande blijkt dat het bevel het grondgebied te verlaten een schending zou uitmaken van het recht op de eerbiediging van het privé- en gezinsleven (artikel 8 EVRM) en van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel (artikel 13 EVRM).

Dat de bestreden beslissing manifest onwettig is.”

4.4.2. Verweerder antwoordt als volgt:

“Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekster op voldoende precieze wijze zowel het bestaan van een beschermingswaardig privéleven dient aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing het voormelde verdragsartikel zou schenden.

4.3.2.2.4. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.”
(R.v.V. nr. 56.202 dd. 17.02.2011)

De verwerende partij merkt op dat verzoekster volkomen in gebreke blijft om het bestaan van een privé- of gezinsleven in België aan te tonen. Verzoekster levert zelfs geen begin van bewijs. Verzoekster beperkt zich tot de bewering dat de bestreden beslissing van aard is om haar privéleven ernstig aan te tasten, doch laat na hierop verder in te gaan.

“Ten overvloede heeft de Raad van State meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (R.v.S. 14 november 2005, nr.151.290 ; R.v.S. 15 februari 2005, nr. 140.615).”
(R.v.V. nr. 20.845 van 19 december 2008)

Ten overvloede wenst de verwerende partij er tevens op te wijzen dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoekster dient evenwel te voldoen aan de opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De tijdelijke verwijdering van het grondgebied met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het vermeende privé- of gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

De wettelijke regels van het gezinsleven kunnen niet worden aangewend om de dwingende regels van binnenkomst en vestiging op het grondgebied van het rijk te omzeilen (R.v.St., nr. 105.413, 5 april 2002).

Er werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr.R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr.R.v.St. 1993, z.p.)

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM en dat verzoeksters middel dus niet kan worden aangenomen.

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Overigens laat de verwerende partij gelden dat art. 8, 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden uitdrukkelijk vermeldt dat een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het in art. 8, 1 vermelde recht is toegestaan wanneer deze nodig is ter vrijwaring van de nationale veiligheid en de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal, of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden.

Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in haar privé - en gezinsleven zou uitmaken. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

In zoverre verzoekster zich beroept op een vermeende schending van art. 13 E.V.R.M., laat de verwerende partij gelden dat uit de rechtsleer blijkt dat art. 13 E.V.R.M. geen rechtstreekse werking heeft (cfr. J. VELU en R. ERGEC, La Convention Européenne des droits de l'homme, Bruxelles 1990, p. 93.), en bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt.

In casu is de verwerende partij van oordeel dat verzoekster geenszins aantoont dat een ander artikel uit het zelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van art. 13 E.V.R.M.

Ten overvloede laat de verwerende partij nog gelden dat verzoekster niet ernstig kan beweren dat haar geen effectief rechtsmiddel ter beschikking staat om de bestreden beslissing aan te vechten. Het voorliggende annulatieberoep bij de Raad weerlegt verzoeksters kritiek."

4.4.3.1. Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. In casu beperkt verzoekster er zich toe te stellen dat de bestreden beslissing van aard is haar privéleven ernstig aan te tasten. Zij duidt evenwel op geen enkele wijze welk privéleven zij in België heeft opgebouwd dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster toont aldus niet aan dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op artikel 8 van het EVRM.

4.4.3.2. Er dient verder te worden gesteld dat artikel 13 van het EVRM, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Verzoekster bleef evenwel in gebreke om met concrete elementen aan te tonen dat enig door artikel het EVRM beschermd recht in het gedrang is. Zij kan bijgevolg evenmin dienstig de schending van artikel 13 van het EVRM inroepen. Bovendien moet worden herhaald dat het feit dat verzoekster een schorsende procedure bij de Raad kon instellen op zich aantoont dat zij wel degelijk over een effectief rechtsmiddel beschikte.

Het vierde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK